

Fascinerende sport 2.0

Van alle hardlopers is 11% lid van een atletiekvereniging. Van de zwemmers is 13% lid van een vereniging, van de badmintonners 23%, van de tennissers 63% en van de

voetballers 66%. De helft van alle sporters, 5 miljoen mensen, is géén lid van een vereniging en dat aandeel groeit. Er bestaat een grote sportwerkelijkheid buiten bonden en verenigingen om. Wellicht niet voor 'die-hard' sporters die willen deelnemen aan wedstrijden of die verknocht zijn aan het verenigingsleven; wel voor drukbezette gezondheidswerkers die niet competitief zijn ingesteld en voor hun sociale contacten niet afhankelijk zijn van de sport.

In zijn nieuwe *Sportagenda 2016* wil NOC*NSF optreden als belangenbehartiger van alle sporters. Binden aan verenigingen is niet langer het enige doel. Hoofdambitie is om meer mensen aan het sporten te krijgen. De sportkoepel wil de verenigingssport herpositioneren en toegevoegde waarde leveren voor iedere sporter, verenigingslid of niet. In de 'georganiseerde sport 2.0' spelen verenigingen een belangrijke rol, maar is er ook nog een sportleven buiten het clubhuis.

Je kunt van alles vinden van deze nieuwe koers, maar niet dat die niet intrigerend is. In een economisch lastige tijd propageert NOC*NSF een brede blik voorbij het schijnbare eigenbelang. Investeer in je sport, maak je sterk voor je sport, en vertrouw erop dat die winst zal terugvloeien naar je bond en de achterban die stemt over je bestuurszetel. Garanties? Nul. Kans dat anderen met je succes aan de wandel gaan? Niet ondenkbeeldig.

NOC*NSF's nieuwe koers is kansrijk, zeker op lange termijn. Van een sterke sport pikken ook verenigingen een graantje mee, zeker als die zelf ook sterk zijn en proactief optreden. De stap die nu wordt gezet, is ook niet helemaal nieuw. Diverse bonden hebben al ervaring opgedaan met nieuwe bindingsvormen. In het kader van het Olympisch Plan 2028 was de sportdeelnameambitie al omarmd. Maar toch, zo lang geleden is het niet dat bonden hun koepelorganisatie in niet mis te verstane taal te kennen gaven dat die er vooral voor hen was, voor het bondsbureau en de aangesloten verenigingen.

Die achterban nu vragen om wéér een kwartslag te draaien, een kant op die minstens zo veel onzekerheid biedt als perspectief, is een majeure stap. Daarvoor is veel bestuurlijke moed, visie en doorzettingsvermogen nodig. Eigenlijk vraagt het alles wat je je aan goed sportbestuur zou toewensen. Laten we hopen dat de NOC*NSF-top de ruimte krijgt die het van zijn achterban vraagt. Als dat zo is, dan gaan we met de sport nog een fascinerende tijd tegemoet.

Koen Breedveld
Directeur Mulier Instituut